

си. Доспа ми се отъ тѣхъ. Нека заспя баремъ, че така да изгоня мжката си!

И точно въ това време съседната врата се отваря, и влиза вуйчо Борисъ. Колко пжти ме е утешавалъ този мой вуйчо, колко нжти е изгонвалъ скърбитѣ ми! Ето го и сега, Той е усмихнатъ, обичливо ме гледатъ очитѣ му и обичливо се слага ржката му върху главата ми.

— Като седѣхъ оттатъкъ, — заговори той съ своя мекъ галящъ гласъ, — поиска ми се да дойда при тебе и да ти разкажа една приказчица. Искашъ ли?

Той потътра столчето до кревата ми, и лицето му стана нѣкакъ друго . . . като че нѣщо друго вижда въ стаята. Такъвъ става той всѣкога, когато ми разказва приказки, измислени отъ него. Разбрахъ, че и сега иска да ми разкаже нѣщо приятно, та да заспя по-спокоенъ.

— Една малка приказчица . . . Искашъ, нали?

— Чудна работа, вуйчо! Че где има по-добъръ разказвачъ на приказки отъ тебе? Искамъ и съмъ готовъ цѣла нощъ да те слушамъ!

— Ха, — засмѣ се той. — Не цѣла нощъ, а само петъ-шестъ минути. Такава е приказката. Той помълча малко, позизкашля се и започна: — Сега приказчицата ще бжде за дѣда Коледа. Сега е Бъдни вечеръ, тъкмо време е за такива приказки. Въпросътъ е за дѣда Коледа. За него и за другъ още единъ човѣкъ искамъ да ти поговоря. Тѣй. Ето ти една бедна, бедна до нѣмай кжде стаичка. На огнището слабо мъждука загасваща главня, а на синджирчето виси черно котле съ вода.

— Като у чичови Ненови!

— Да, като у чичови ти Ненови. Предъ огнището седятъ дѣдо, внучето му и пѣстрото коте. Дѣдото билъ днесъ съвсемъ боленъ, та не успѣлъ да поспечели нѣкоя парà за храна. Старъ, грохналъ човѣкъ. Да имаше родители, внучето нѣ-

маше да остане ненахранено тая вечеръ, но отъ две години останало сетньо сираче и легнало на дѣдовитѣ си грижи. А самъ дѣдото вече осемдесетгодишень, вадѣлъ прехраната си съ голѣмъ трудъ.

— Гладно ми е, бе дѣдо! — хленчи внучето.

Дѣдото, седналъ на столчето до огнището, дрѣме и мълчи, но, като чува думитѣ на внучето си, прегръща го, притиска го до себе си и казва:

— Потрай, детче, до утре! Тогазъ ще се намѣри. Потрай!

Цетето въздъхва и отпуска ржка върху топлото грѣбче на котето. То, като усѣща ржка върху себе си, попѣлзвява до детето, качва се на колѣното му и се свива тамъ на топка.

И дветѣ гладни, само че котето потърпеливо.

Дѣдото дрѣме, котето преде, а момченцето си шенне нѣщо. Но ето, че и на него се додрѣмва.

. . . Изведнажъ вратата шумно се отваря, и вжтре влиза кой мислишъ? — Дѣдо Коледа! Облѣченъ въ бѣлъ чистѣ като снѣга кожухъ, съ дебели ржавици, дебели ботуши, цѣлъ ухиленъ — а лицето му гладко, чисто, розово, бузитѣ — сжщински ябълки.

Азъ слушамъ и виждамъ всичко. Напоследъкъ вуйчо рѣдко е сѣдалъ да ми разказва приказки, но когато ги разказва — азъ се увеличамъ въ тѣхъ до забрава.

— Но дѣдо Коледа не е съ праздни ржце, — продължава вуйчо Борисъ. — На гърба му виси единъ голѣмъ кошъ, пълненъ съ играчки. Тукъ се виждатъ желѣзнички, параходчета, кукли, разни видове кннки, голѣми гумени топки, разни паячовци, мечета, маймунки, кончета. . .

— „Нали тукъ живѣе дѣдо Никола съ внучето си?“ — пита дѣдо Коледа. Захласнатото момченце отговаря само съ глава и продължава да гледа все тѣй